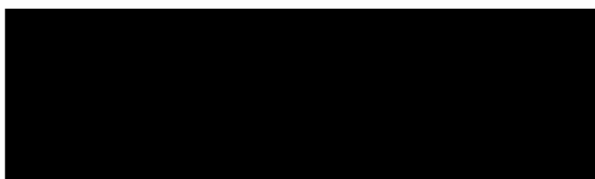

IGAZSÁGÜGYI MINISZTER

Iktatószám: XX-AJFO/441/⁶.../2021.
Hivatkozási szám: IV/3376-4/2021.

Alkotmánybíróság
Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

Tárgy: válasz az Alkotmánybíróság IV/3376-4/2021. sz. végzésére

Köszönettel vettem kézhez a tárgybeli indítvánnyal kapcsolatos – IV/3376-4/2021. ügyszámú – végzését (a továbbiakban: végzés). A végzésben megfogalmazott kérdéssel kapcsolatban az alábbiak szerint tájékoztatom.

Az indítványt előterjesztő Magyar Munkáspárt (a továbbiakban: Indítványozó) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a Fővárosi Törvényszék 23.P.21.613/2018/90. számú ítélete, a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.078/2019/7. számú ítélete, a Kúria Pfv.I.20.673/2020/11. számú ítélete, továbbá az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján az elmúlt rendszerhez kötődő egyes társadalmi szervezetek vagyonszámloltatásáról szóló 1990. évi LXXIII. törvény (a továbbiakban: 1990. évi LXXIII. törvény) alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kéri az Alkotmánybíróságtól.

Mindenekelőtt kiemelendő, hogy az Igazságügyi Minisztérium (a továbbiakban: IM) tiszteletben tartja az Alaptörvényben biztosított bírói függetlenséget és a hatalom megosztásának elvét, ezért álláspontomat kizárólag az 1990. évi LXXIII. törvény alaptörvény-

ellenességét állító indítványi elemek kapcsán és nem a támadott bírói döntésekkel összefüggésben adom elő. Megjegyzem továbbá, hogy a válaszlevelem alapját az indítványban foglaltak képezik, az ügy egyéb dokumentumai nem állnak az IM rendelkezésére.

I. Előzmények

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyben az Indítványozó tulajdon megállapítása iránt polgári pert indított. Keresetében arra hivatkozott, hogy a jogvita tárgyát képező ingatlan eredeti tulajdonosa a Magyar Szocialista Munkáspárt, amelynek jogutódjaként az Indítványozót kell tekinteni, szemben az 1990. évi LXXIII. törvény 1. §-ában foglaltakkal, amely alapján a Magyar Szocialista Munkáspárt jogutódja a Magyar Szocialista Párt (az ügy alapjául szolgáló per III. rendű alperese, a továbbiakban: MSZP). A bíróság a keresetet első- és másodfokon is elutasította, az Indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Az Indítványozó álláspontja szerint ő tekintendő a Magyar Szocialista Munkáspárt jogutódjának, ugyanakkor ezt sem a sérelmezett törvény megalkotása során a jogalkotó, sem pedig az eljáró bíróságok nem vették figyelembe.

II. Az Indítvány befogadhatósága vonatkozásában megfogalmazott észrevételek

II. 1. Az Alkotmánybíróságnak az eljárása során elsődlegesen azt kell megvizsgálnia, hogy az indítvány megfelel-e az Abtv.-ben előírt feltételeknek.

Az 1990. évi LXXIII. törvény 2003. március 7-től hatálytalan. Az Abtv. 41. § (3) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság hatályon kívül helyezett jogszabály alaptörvény-ellenességét akkor állapíthatja meg, ha a jogszabályt konkrét esetben még alkalmazni kellett. A szabad választásokat megelőző korszakhoz kötődő társadalmi szervezetek vagyonszámolatása már befejeződött, így az 1990. évi LXXIII. törvény rendelkezései már nem alkalmazhatóak.

Ha az Alkotmánybíróság valamely döntésében már értelmezett egy jogszabályt, akkor ezt az értelmezést kell követni. Ezzel kapcsolatosan megállapítható, hogy az indítvány által támadott törvényt az Alkotmánybíróság az 1154/B/1990. AB határozatában (a továbbiakban: AB határozat) már vizsgálta, és e döntésében a törvény alkotmányellenességének megállapítására vonatkozó indítványokat elutasította. Az Alkotmánybíróság szerint az 1990. évi LXXIII. törvény 1. §-ában megállapított vagyonszámolási kötelezettséggel, és az elszámolásra kötelezettek körének megállapításával kapcsolatosan alkotmányellenesség nem állapítható meg. Álláspontom szerint az AB határozatban tett megállapítások a jelen ügyben is irányadónak tekinthetők.

Az Indítványozó alkotmányjogi panaszában a bírói döntések alapjául szolgáló jogértelmezést támadja. Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata alapján a tényállás megállapítása és az ehhez vezető bizonyítékok felvétele és értékelése, valamint a jogszabályok értelmezése a bíróságok, ezen belül is elsősorban a Kúria, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés. Az Alkotmánybíróság továbbá már a 3325/2012. (XI. 12.) AB végzésben kifejtette, hogy „[a]z

Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. [...] [A]z Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi. Önmagukban [...] a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasznak. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}

II. 2. Az indítványozó részéről megjelölt, sérülni vélt rendelkezések vonatkozásában tett észrevételek

Az indítványra vonatkozó tartalmi követelményeket az Abtv. 52. § (1) bekezdése tartalmazza, amely rögzíti, hogy „[a]z indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia.”

Az Indítványozó alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény I. cikk (1)-(4) bekezdéseinek, VIII. cikk (3) és (4) bekezdéseinek, XIII. cikk (1) bekezdésének, XV. cikkének, XXIV. cikk (1) bekezdésének, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésének vélt sérelmeire hivatkozott.

Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése nem tartalmaz Alaptörvényben biztosított jogot, így az alkotmányjogi panasz e tekintetben nem meríti ki az érdemi elbíráláshoz szükséges, az Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja szerinti tartalmi követelményt.

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdéséhez és VIII. cikk (3) bekezdéséhez az indítványozó indokolást egyáltalán nem fűzött, ezért annak érdemi vizsgálatára nincs lehetőség.

Az Indítványozó az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét kizárólag a bírói döntésekkel összefüggésben adta elő. Ezzel kapcsolatosan – a bírói függetlenséget és a hatalom megosztásának elvét tiszteletben tartva – válaszlevelem nem tartalmaz állásfoglalást.

III. A jogszabályi háttérrel kapcsolatos szakmai álláspont

III. 1. A tulajdonhoz való jog

A jogszabályi háttérrel kapcsolatos szakmai álláspont kifejtése előtt fontosnak tartom a tulajdonhoz való jog alapjogi relevanciájának bemutatását, valamint a kapcsolódó alkotmánybírósági gyakorlat ismertetését.

Az Indítványozó állítása szerint a kúriai döntés szerint keletkezett alaptörvény-ellenesség, nevezetesen a tulajdonhoz való jog sérelmét okozó alapjogsértő helyzet a bírói döntés és az 1990. évi LXXIII. törvény alaptörvény-ellenességének megállapításával, és megsemmisítésével megszüntethető.

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján megállapítható, hogy az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében előírt rendelkezés alapvető jogi oltalomban részesíti a tulajdont. A

tulajdon alkotmányjogi oltalma az értékgarancia és a közérdekű korlátozás ismérvei mentén az állam közhatalmi beavatkozásaival szemben nyújt védelmet. Hangsúlyozandó, hogy az alkotmányos tulajdonvédelem köre és módja nem szükségképpen követi a polgári jogi fogalmakat, és nem azonosítható az absztrakt polgári jogi tulajdon védelmével, sem a birtoklás, használat, rendelkezés részjogosítványával, sem pedig negatív és abszolút jogként való meghatározásával. Az alapjogként védett tulajdonhoz való jog tartalmát a mindenkori közjogi és magánjogi korlátokkal együtt kell érteni. A tulajdonvédelem terjedelme minden esetben konkrét, és függ a tulajdon alanyától, tárgyától és funkciójától, illetve a korlátozás módjától is. A tulajdonhoz való alapjog a már megszerzett tulajdont, illetve kivételes esetekben a tulajdoni várományokat védi. A tulajdonhoz való jog nem minősül korlátozhatatlan alapjognak: az Alaptörvényben foglalt megfelelő alapjogi garanciák tiszteletben tartása esetében az állami beavatkozás nem kizárt. [25/2021. (VIII. 11.) AB határozat, Indokolás [99]]

Az Indítványozó a támadott jogszabálynak az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésével való ellentétét csak az általa kifogásolt értelmezésre tekintettel állította. Ez a megközelítés alkotmányossági szempontból nem elfogadható: az Alaptörvény 28. cikke kimondja, hogy a jogszabályokat a bíróságnak az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni. Ha egy jogszabálynak többféle értelmezése van, és ezek közül van, amely összhangban van az Alaptörvénnyel, más értelmezés pedig nincsen, akkor az előbbit kell alkalmazni.

Az Indítványozó tényállás elemzésével kapcsolatosan hangsúlyozandó – ahogyan az előző pontban is kifejtésre került –, hogy a tényállás megállapítása és az ehhez vezető bizonyítékok felvétele és értékelése, valamint a jogszabályok értelmezése a bíróságok, ezen belül is elsősorban a Kúria, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés. Ezen felül az Alkotmánybíróságnak nincs arra hatásköre, hogy jogszabályokat önmagukban értelmezzen, azaz, hogy vizsgálatának fókuszában ne az Alaptörvénnyel való összhang álljon.

Az 1990. évi LXXIII. törvény 1. §-ához fűzött indokolás szerint a törvényhozó a vagyonelszámolási kötelezettséget azokra a szervezetekre állapította meg, amelyek a legszorosabban kapcsolódtak a szabad választásokat megelőző politikai rendszerhez és vagyonukról még nem számoltak el. Az Alkotmánybíróság AB határozatában rögzítette, hogy *„E rendelkezésből világosan kitűnik, hogy az elszámolási kötelezettség az elmúlt rendszerhez kötődő szervezetekre vonatkozik. Azoknál a szervezeteknél pedig, amelyeknél időközben szervezeti változás következett be, a Tv. az új szervezetet kifejezetten csak mint jogutódot, a jogelő szerv megjelölése mellett kötelezi.”* Az 1990. évi LXXIII. törvény szövegének elemzése alapján az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg: *„a Tv. címe és preambuluma nem általános politikai minősítést tartalmaz, hanem a szabályozás célját állapítja meg; a Tv. valamennyi előírása csak a vagyonelszámoltatás tárgykörében rendelkezik; a Tv. az MSZP vonatkozásában csak mint az MSZMP jogutódja minőségben rendelkezik, ahhoz általánosítható politikai megítélést nem fűz.”*

Figyelembe véve tehát az AB határozatban megfogalmazottakat, az 1990. évi LXXIII. törvény preambuluma, valamint e törvény 1. §-ához fűzött indokolást, egyértelműen megállapítható, hogy a vagyonszámlálási kötelezettség az MSZP-re, és nem az Indítványozóra vonatkozik. E rendelkezésnek tehát nem a Magyar Munkáspárt a címzettje.

Az Alaptörvény VIII. cikk (3) bekezdése alapján „*Pártok az egyesülési jog alapján szabadon alakulhatnak és tevékenykedhetnek. [...]*”. Az Alaptörvény a korábbi Alkotmányhoz hasonlóan a pártok alapításának és működésének szabadságát önálló, nevesített alapjogként határozza meg. A pártok szabad tevékenységét az Alaptörvény és az alkotmányos jogszabályok keretei között biztosítja. Ahogyan az a következő pontban részletesen kifejtésre kerül, az indítványban megjelölt időszakban a vonatkozó jogszabályok alapján a társadalmi szervezetek, pártok létrejötte nyilvántartásba vételhez volt kötve, ezért jogutódlásra hivatkozással a jogszabályok szerint nem történhetett nyilvántartásba vétel.

A fentiekben bemutatott indokok alapján megállapítható, hogy az Indítványozó állítása, miszerint a kúriai döntés alapján keletkezett alaptörvény-ellenesség, nevezetesen a tulajdonhoz való jog sérelmét okozó alapjogsértő helyzet az 1990. évi LXXIII. törvény alaptörvény-ellenességének megállapításával, és megsemmisítésével megszüntethető, nem helytálló. Álláspontom szerint ugyanis a jogutódlás megállapítására a polgári bíróság jogosult.

Megjegyzem, hogy álláspontom szerint, mivel a vitássá tett jogviszonyok lezárulta óta közel három évtized eltelt, így már az Alkotmánybíróság részéről, egy esetleges ex tunc hatályú megsemmisítés sem orvosolná az Indítványozó vélt jogsérelmét; feltéve, de meg nem engedve, ha elfogadnánk, amit az Indítványozó állít.

Mindezek fényében kijelenthető, hogy az Indítványozó tulajdonhoz való jogát az 1990. évi LXXIII. törvény nem sérti.

III. 2. A pártok nyilvántartásba vételére vonatkozó jogszabályi rendelkezések az alkotmányjogi panaszban megjelölt időszakban

A rendszerváltozáskor megszűnt, az újonnan alakuló társadalmi szervezetek és pártok nyilvántartásba vételére az egyesülési jogról szóló 1989. évi II. törvény (a továbbiakban: Etv.) szabályai szerint került sor. Az Etv. 22. §-a¹, valamint a pártok működéséről és gazdálkodásáról szóló 1989. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Ptv.) 14. §-a² nyilvántartásba vételhez kötötte a társadalmi szervezetek, pártok létrejöttét. Ez azt jelentette, hogy a nyilvántartásba vételi kérelmet benyújtó társadalmi szervezetnek az Etv. 4. § (1) bekezdése alapján eleget kellett

¹ Az Etv. 22. §-a alapján „*Az e törvény hatálybalépésekor működő és nyilvántartásba nem vett társadalmi szervezetek 1989. december 31-ig kérhetik nyilvántartásba vételüket. Ennek elmulasztása esetén a társadalmi szervezetet megszüntnek kell tekinteni.*”

² A Ptv. 14. §-a alapján „*Az e törvény hatálybalépésekor működő pártoknak a törvény hatálybalépésétől számított három hónapon belül kell kérniük nyilvántartásba vételüket.*”

tennie az Etv-ben írt feltételeknek, így az Etv. 3. § (4) bekezdésében foglalt követelményeknek is.

A nyilvántartásba vételi eljárás során a bíróságnak vizsgálnia kellett az alapításhoz szükséges jogszabályi feltételek fennállását (pl. az Etv. 6. §, 11-12. §-aiban minimális törvényi követelményként meghatározott szervezeti rendnek a szervezet alapszabálya megfelel-e; az Etv. 8. §-ában foglalt feltételeknek az ügyintézők és a képviseleti szervének tagjai megfelelnek-e), így az Etv., illetve a Ptv. által megkövetelt egyéb nyilatkozatok meglétét is. Ebből következően pusztán jogutódlásra hivatkozással a jogszabályok alapján nem történhetett nyilvántartásba vétel.

Az Indítványozó az alkotmányjogi panasz III. 9. pontjában kifejezetten hivatkozik arra, hogy a Magyar Szocialista Munkáspárt néven benyújtott nyilvántartásba vételi kérelem folytán indult nyilvántartásba vételi eljárásban az eljáró bíróság Pk.60.682/1. számon hiánypótlásra felhívó végzést adott ki az Etv. 3. §-a alapján szükséges alapítói nyilatkozat becsatolása érdekében, azonban ennek csatolása nem történt meg, a bíróság mégis bejegyző végzést hozott, amely jogerőre emelkedett. Az Indítványozó a bejegyző végzés meghozatalának általa állított e körülményéből vonja le azt a következtetést, hogy az 1956. november 1. napján létrejött MSZMP és az Indítványozó között a jogi személyiség jogfolytonossága fennáll, és az ezt bizonyító jogerős bejegyző végzés – az alkotmányjogi panasz III.14. 3.) pontjában foglaltak szerint – az Országgyűlést is köti, ezért nem fogadhat el a bíróság döntésével ellentétes törvényt.

Álláspontom szerint – az előző pontokban kifejtettek alapján – az Alkotmánybíróságnak nincs hatásköre vizsgálni a Magyar Szocialista Munkáspárt, illetve a Magyar Szocialista Párt 1989-ben benyújtott, nyilvántartásba vétel iránti kérelmei alapján indult nyilvántartásba vételi eljárásokat. Az Etv. és a Ptv. hivatkozott rendelkezései alapján a társadalmi szervezetek, pártok létrejötte nyilvántartásba vételhez kötött volt, ezért jogutódlásra hivatkozással a jogszabályok szerint nem történhetett nyilvántartásba vétel. Abból az Indítványozó által állított körülményből, hogy a bíróság a nyilvántartásba vétel iránti eljárásban hiánypótlásra felhívó végzésben foglaltak teljesítése nélkül hozott bejegyző végzést, nem vonható le az a következtetés, hogy a bíróság megállapította volna az 1956. november 1. napján létrejött MSZMP és az Indítványozó között a jogi személyiség jogfolytonosságát.

A társadalmi szervezet nyilvántartásba-vételével kapcsolatos nemperes eljárásban a bíróság nem dönthet a jogutódlás kérdésében.

III. 3. Az 1990. évi LXXIII. törvénnyel kapcsolatos megállapítások

Az 1990. évi LXXIII. törvény 1. §-a szerint: „*A Magyar Szocialista Párt (mint a Magyar Szocialista Munkáspárt jogutódja), [...] (a továbbiakban: elszámoló) vagyonával köteles elszámolni.*”

Az előző pontban kifejtett indokolás alapján álláspontom szerint az Indítványozó által hivatkozott, a 6.Pk.60682/2. számú bejegyző végzés nem állapította meg az 1956. november 1. napján létrejött MSZMP és az Indítványozó között a jogi személyiség jogfolytonosságát, ezért alaptalan az alkotmányjogi panasz III.14. 3.) pontjában foglalt azon hivatkozás, amely szerint az 1990. évi LXXIII. törvény 1. §-a „közjogilag semmis, mivel [...] bírói hatalom [...] jogerős döntésétől eltérő, azt negligáló tényt a másik hatalmi ág, az Országgyűlés sem foglalhat [...] törvénybe, jogerős bírósági döntést törvénnyel sem változtathat meg.”

Álláspontom szerint a nyilvántartásba-vételtől független kérdésnek tekinthető az MSZMP vagyonával történő elszámolási kötelezettség, amelyet az 1990. évi LXXIII. törvény 1. §-a az MSZP-re telepített.

Az 1990. évi LXXIII. törvény 2. § a) pontja az elszámolási kötelezettséget az ingatlanokra értékhatár nélkül írta elő akként, hogy a 4. § (1) bekezdése értelmében „[a]z ingatlan vagyonról az 1949. január 1-től 1988. december 31-ig tartó időszakra az 1. számú mellékletben meghatározott módon kell az elszámolást elkészíteni.”. Az 1990. évi LXXIII. törvény 1. számú mellékletében konkrét ingatlanok felsorolása nem történt, nem is történhetett meg, hiszen a törvény célja – annak indokolása szerint – az volt, hogy pontos vagyonkimutatás hiányában elkészüljön a törvény szerinti részletességgel az elszámolás. Erre tekintettel az 1. számú melléklet azt tünteti fel, hogy milyen, az ingatlanok azonosítására szolgáló adatokat kell feltüntetni az elszámolásban (ingatlan helye, helyrajzi száma, megszerzésének jogcíme, időpontja, könyv szerinti értéke). Ebből következően alaptalan az Indítványozó azon hivatkozása, amely szerint az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló polgári peres eljárásban a tulajdonjog megállapítására vonatkozó kereset olyan ingatlanra vonatkozik, amely ingatlan nincsen nevesítve az 1990. évi LXXIII. törvény mellékletében.

III. 4. A bizonyítékok mérlegelésének támadhatósága az Alkotmánybíróság előtt

A bizonyítékok mérlegelése kapcsán hivatkozom a II. 1. pontban már ismertetett Alkotmánybírósági gyakorlatra, miszerint az Alkotmánybíróság nem válhat burkoltan fellebbviteli bírósággá.

A fentiekben kifejtettek alapján megállapítható, hogy az indítványban felhozott érvek alapján az 1990. évi LXXIII. törvény 1. §-ának alaptörvény-ellenessége nem állapítható meg.

IV. Az 1990. évi LXXIII. törvény 7. §-a szerinti intézkedések

Az Alkotmánybíróság végzésében feltett kérdésével kapcsolatosan – az 1990. évi LXXIII. törvény 7. §-a alapján milyen „szükséges intézkedések” kezdeményezésére került sor, illetve milyen eredménnyel zárultak ezek az intézkedések – az alábbiakról tájékoztatom.

A szabad választásokat megelőző korszakhoz kötődő társadalmi szervezetek vagyonszámlatásának menetére és a Kormány intézkedési kötelezettségére vonatkozó szabályokat az 1990. évi LXXIII. törvény 6. § és 7. §-ai tartalmazták.

A fenti §-ok 1990. szeptember 18-tól 1991. november 4-ig hatályban volt rendelkezései alapján az elszámolásokat 1990. október 31-éig kellett benyújtani az Állami Számvevőszék (a továbbiakban: ÁSZ) részére. Az ÁSZ-nak az elszámolások hitelességét ellenőriznie kellett és annak eredményéről 1991. január 15-éig be kellett számolnia az Országgyűlésnek. Az elszámolások alapján pedig a Kormány 1991. január 31-ig volt köteles javaslatot tenni az Országgyűlésnek a szükséges intézkedések megtételére.

Az elmúlt rendszerhez kötődő egyes társadalmi szervezetek vagyonszámlatásáról szóló 1990. évi LXXIII. törvény módosításáról szóló 1991. évi LI. törvény 1991. november 5-i hatállyal módosította az 1990. évi LXXIII. törvény 6. § és 7. §-ait. A módosítás lehetővé tette, hogy az ÁSZ azt az elszámolót, akinek a vagyonszámlatása az adatok hiánya miatt nem volt hitelesíthető a számvevőszéki jelentés alapján, a konkrét igények meghatározásával felhívja a hiányok pótlására. Az 1990. évi LXXIII. törvény 6. §-ának (5) bekezdése szerint *„[a]z elszámolás nem pótolható adathiány esetén is elfogadottnak tekinthető. Az adathiány pótolhatóságáról az Állami Számvevőszék nyilatkozik.”* A módosítás alapján az ÁSZ-nak a pótelszámolások hitelességét ellenőriznie kellett, és ennek eredményéről további 60 napon belül volt köteles jelentést tenni az Országgyűlésnek. Az 1990. évi LXXIII. törvény módosított 7. §-a szerint *„Az Országgyűlés döntésének megfelelően a Kormány megteszi a szükséges intézkedéseket.”*

Ezen előzményeket követően az Országgyűlés 1993. január 26-i ülésnapján elfogadta az elmúlt rendszerhez kötődő egyes társadalmi szervezetek vagyonszámlatásával összefüggő intézkedésekről szóló 1993. évi IV. törvényt (a továbbiakban: 1993. évi IV. törvény), ami preambulumban is utal az 1990. évi LXXIII. törvény 7. §-ára, és 1. §-ában kifejezetten rögzíti, hogy az Országgyűlés elfogadja a törvény 1. mellékletében felsorolt társadalmi szervezeteknek az 1990. évi LXXIII. törvény 6. § (2), (5) és (6) bekezdésén alapuló vagyonszámlatását.

Az 1993. évi IV. törvény I. melléklet C) pont 2. alpontja szerint a Magyar Szocialista Párt (mint a Magyar Szocialista Munkáspárt jogutódja) vagyonszámlatása pótolhatatlansági nyilatkozattal elfogadottnak tekintendő.

Az elszámolás körülményeire az 1993. évi IV. törvény indokolása is utal:

„Az ÁSZ elnöke a V-10/19/91. számú 1991. január 14-én kelt levelében és az ahhoz csatolt 9 db vagyonszámlatásokat tartalmazó jelentésben adott számot a vagyonszámlatások vizsgálati eredményéről. Jelentésében az elszámolásra kötelezett 9 szervezet közül 3 szervezet vagyonszámlatását minősítette hitelesnek, a többiét nem. Az adatok hiánya miatt nem hitelesített vagyonszámlatást benyújtó társadalmi szervezetek pót-vagyonszámlatási lehetőségéről az 1991. évi LI. törvény módosított törvény 6. § (3)-(5) bekezdése rendelkezett.

Az ÁSZ pótelszámolásra az MSZP-t (mint az MSZMP jogutódját) DEMISZ-t és tagszervezeteit (mint a KISZ jogutódjait), MÚSZ, OBT-t MSZBT-t, MHSZ nevében az elszámoló Kincstári Vagyonkezelő Szervezetet hívta fel. Az ÁSZ március hó második felére kapta meg azokat az adattáblákat, dokumentumokat, amelyek a hitelesítési vizsgálatok kiindulásához nélkülözhetetlenek voltak. Az ÁSZ a vagyonelszámolások hitelességéről készült jelentését az Országgyűlésnek 1992 áprilisában benyújtotta, mely szervezetenként tartalmazza az egyes társadalmi szervezetek pót-vagyonelszámolásával kapcsolatos részletes megállapításait. Ezzel az ÁSZ a törvényben foglalt ellenőrzési és beszámolási kötelezettségének eleget tett.”

A fentiek alapján elmondható, hogy az 1990. évi LXXIII. törvény 7. §-ából következő intézkedési kötelezettség eredménye az elmúlt rendszerhez kötődő egyes társadalmi szervezetek vagyonelszámoltatásával összefüggő intézkedésekről szóló 1993. évi IV. törvény, amelynek 1. §-a és I. melléklet C) pont 2. alpontja szerint az Országgyűlés a Magyar Szocialista Párt (mint a Magyar Szocialista Munkáspárt jogutódja) vagyonelszámolását az 1990. évi LXXIII. törvény 6. § (5) bekezdése szerinti pótolhatatlansági nyilatkozat alapján elfogadta.

V. Összegzés

A fentiekben bemutatott indokok alapján az indítványban támadott 1990. évi LXXIII. törvény álláspontom szerint az indítványban szereplő okokból nem kifogásolható, az megfelelő alkotmányos alapokon nyugszik.

Kérem tájékoztatásom szíves elfogadását.

Budapest, 2021. december „ ”

Tisztelettel:

dr. Varga Judit